

lovens §§ 318—320), og endelig har man i arbejds- og socialministeriet fundet, at forsorgslovens regler om tvangsforanstaltninger overfor forsømmelige bidragsskyldige (jfr. forsorgslovens § 207 og tildels § 118) og forsømmelige forsørgere (jfr. forsorgslovens § 312, stk. 2, 2. pkt., tildels § 313, stk. 4, og § 314) gik ud over, hvad konventionen hjemler.

For at bøde herpå udarbejdedes forslaget til den heromhandlede lov på grundlag af afsnit 10 og 11 i en betænkning afgivet af det såkaldte *anstaltsudvalg*, der var nedsat af arbejds- og socialministeriet til at overveje forsorgen for de i forsorgslovens kap. XXIV—XXVII omhandlede personer.

Ved fremsættelsen af lovforslaget udtalte *arbejds- og socialministeren* bl. a.:

„Inden jeg siger et par bemærkninger om lovforslagets enkelte paragraffer, vil jeg gerne pege på et forhold, som har været af afgørende betydning for arbejds- og socialministeriet ved lovens udarbejdelse. Som det fremgår af bemærkningerne til loven, er det konventionens princip, at ingen må berøves sin frihed undtagen i de i konventionen særlig nævnte tilfælde. Nu er det jo således, at en konvention af den heromhandlede art for at kunne ratificeres af et større antal medlemsstater ikke kan opnå den skarphed i formuleringen som lovgivningen i det enkelte medlemsland, og det har da også været tilfældet med den særlige bestemmelse i konventionen, jeg her tænker på, nemlig artikel 5, stk. 1 b, hvorefter frihedsberøvelse kan ske for at sikre opfyldelsen af en ved lov foreskrevet forpligtelse.

Det er klart, at denne bestemmelse allerede med hensyn til arten af de forpligtelser, staten kan pålægge individet, må undergives en begrænsende fortolkning, hvis bestemmelsen overhovedet skal yde borgerne en retsbeskyttelse. Arbejds- og socialministeriet har da også forstået denne bestemmelse som særlig tagende sigte på borgernes forpligtelser til at opfylde deres forsørgelsespligter. På den anden side er det også klart, at ordene i bestemmelsen på de områder af økonomisk og forsørgelsesmæssig karakter, hvor bestemmelsen naturligt finder anvendelse, må fortolkes strengt, således at en opfyldelse af forsørgerpligten ved betaling af de skyldige ydelser frigør den forpligtede i relation til det offentlige.

Jeg vil her gerne pege på, at de foreslåede lovændringer i det store og hele bygger på den af anstaltsudvalget afgivne betænkning, der er omdelt til medlemmerne, men at *ministeriet på enkelte punkter er gået videre end anstaltsudvalget* ud fra den hovedbetragtning, at der efter ratifikation af konventionen af den her henholdsvis art *ikke bør være nogen som helst tvivl med hensyn til, at*